

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/5/2014
Identifikačné číslo spisu:	4013200537
Dátum vydania rozhodnutia:	19.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4013200537.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov JUDr. Jany Henčekovej PhD. a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a v právnej veci žalobcu: D. V. Z., nar. XX.XX.XXXX, D., zastúpeného JUDr. Rudolfom Suranom, advokátom. Osloboditeľská 26, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, Piesková 32, Nitra), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, Krajského dopravného inšpektorátu, oddelenia Mýtnej polície Komárno - bloku č. XXXXXX, séria: F. zo dňa 30. augusta 2010, o odvolaní žalovaného a žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/112/2013-179 zo dňa 29.10.2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/112/2013-179 zo dňa 29.10.2013 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 69,82 € z titulu náhrady trov právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. Rudolfa Surana, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Nitre rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia súdu zrušil rozhodnutie - blok č. XXXXXX, séria: F. na pokutu 1.655,- eur, vydaný Krajským riaditeľstvom PZ v Nitre, Krajský dopravný inšpektorát, oddelenie Mýtnej polície Komárno zo dňa 30. augusta 2010 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 295,19 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch rozsudku krajský súd poukázal na to, že jeho úlohou bolo preskúmať zákonnosť postupu

správneho orgánu v blokovom konaní a vydaného rozhodnutia - bloku č. XXXXXX, séria: F. na pokutu 1.655,- eur zo dňa 30.08.2010 a posúdiť, či správny orgán vo vzťahu k žalobcovi postupoval v súlade so zákonom a či boli alebo neboli splnené zákonom stanovené podmienky na vydanie bloku v blokovom konaní.

Krajský súd poukázal na to, že v predmetnej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal zrušenia rozhodnutia, vydaného v blokovom konaní, a to bloku zo dňa 30.08.2010 č. XXXXXX, séria: F. na pokutu 1.655,- eur za priestupok podľa § 8 ods. 1, písm. c/ zák. č. 25/2007 Z. z. o elektronickom výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorého sa podľa správneho orgánu dopustil dňa 30.08.2010, keď na ceste I. triedy č. 63 z Bratislavy do Komárna nemal vo vozidle umiestnenú a do činnosti uvedenú palubnú jednotku, čím porušil ust. § 3 ods. 2, písm. a/ vyššie citovaného zákona. Žalobca tvrdil, že pokutu zaplatil na mieste, nie však ochotne a dobrovoľne, ale pod vplyvom hrozby použitia sankcií zo strany konajúceho správneho orgánu. Zo samotnej žaloby, ako i z ďalších podaní právneho zástupcu žalobcu podľa krajského súdu vyplýva a nebolo sporné, že žalobca skutočne vo vozidle, ktoré riadil po spoplatnenom úseku cesty medzi Bratislavou a Komárnom, na ktorom sa platí mýto, nemal v činnosti palubnú jednotku, teda prístroj na vykonávanie mýtnych transakcií. Zakúpený tranzitný tiket na trasu hraničný priechod Brodské - hraničný priechod Čuňovo ho podľa službukonajúcej policajnej hliadky neoprávňoval na jazdu mimo tranzitného úseku, teda na jazdu z Bratislavy do Komárna po ceste 1/63.

Krajský súd poukázal na to, že blokové konanie je zjednodušenou formou prejednávania priestupku, v ktorom možno bez dokazovania vec vybaviť na mieste jeho spáchania za podmienky, že samotný páchatel' vinu uznáva a s takouto skrátenou a zjednodušenou formou konania súhlasí. Predpokladá sa teda spoľahlivo zistený priestupok, určenie pokuty a ochotu priestupcu pokutu zaplatiť. V blokovom konaní sa neuskutočňuje objasňovanie priestupku, celý skutok priestupku i jeho právna kvalifikácia je zaznamenaná iba vo vedomí správneho orgánu uskutočňujúceho blokové konanie, ktorý základné údaje zo skutku a jeho právnej kvalifikácie vyznačí na bloku o uložení pokuty. Práve z dôvodu neobjasňovania priestupku nie je v zmysle § 84 ods. 3 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov možné sa proti blokovému konaniu odvolať, obnoviť ho, ani preskúmať ho mimo odvolacieho konania. I podľa konštantnej judikatúry všeobecných súdov sú rozhodnutia o uložení pokuty vydané v blokovom konaní v zásade vylúčené zo súdneho prieskumu preto, že ak chýba ktorákoľvek zo zákonom požadovaných náležitostí (spoľahlivo zistený priestupok, určenie pokuty, ochota priestupcu pokutu zaplatiť), nemôže sa blokové konanie uskutočniť a priestupok sa stane predmetom priestupkového konania pred príslušným správnym orgánom.

Krajský súd uviedol, že v predmetnej veci bol viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 10Sžd/8/2013, ktorý vychádza z právneho názoru Ústavného súdu SR, vyslovenom v náleze zo dňa 15.01.2013 pod sp. zn. III. ÚS 366/2012, z ktorých vyplýva, že vzhľadom na špecifické okolnosti prípadu mal súd prvého stupňa prihliadnuť na nepriaznivú situáciu žalobcu a jej právne následky, ktoré spočívali v tom, že žalobca sa pod hrozbou použitia sankcií rozhodol pokutu nedobrovoľne zaplatiť. Ústavný súd SR vo svojom vyššie označenom náleze výslovne konštatoval, že o absencii donútenia v danom prípade nemožno uvažovať. Uvedené znamená, že i keď žalobca neinicioval riadne konanie o priestupku, nemožno z toho vyvodiť, že sa vzdal i práva na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu pred všeobecným súdom. S poukazom na uvedené je potom potrebné konštatovať, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre blokové konanie, nakoľko absentoval prvok dobrovoľnosti, a teda ochoty žalobcu zaplatiť pokutu 1.655,- eur uloženú mu dňa 30.08.2010 v blokovom konaní. Na základe týchto skutočností potom súd dospel k záveru, že blokové konanie ukončené dňa 30.08.2010, kedy žalobca zaplatil uložení pokutu bolo postihnuté takou vadou (absenciou prvku dobrovoľnosti a ochoty pri zaplatení pokuty zo strany žalobcu), ktorá mohla mať vplyv na jeho zákonnosť a na zákonnosť žalobou napadnutého bloku zo dňa 30.08.2010 č. XXXXXX, séria: F. na pokutu 1.655,- eur, a preto ho bolo potrebné zrušiť podľa ust. § 250j ods. 2, písm. e/ OSP a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie s tým, že na priestupky podľa § 8 zák. č. 25/2007 Z. z. o elektronickom výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a na ich prejednávanie sa vzťahuje osobitný predpis, ktorým je v danom prípade zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Krajský súd v predmetnej veci za žalovaného považoval Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, s

ktorým i konal, a to s poukazom na právny názor Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 10Sžd/8/2013, ktorým je súd prvého stupňa viazaný.

Pokiaľ sa žalobca v podanej žalobe okrem preskúmania a zrušenia rozhodnutia vydaného v blokovom konaní - bloku zo dňa 30.08.2010 č. XXXXXX, séria: F. na pokutu 1.655,- eur, domáhal i náhrady škody v sume 1.655,- eur podľa ust. § 250j ods. 5 OSP s poukazom na ust. § 250i ods. 2 OSP, k tomu krajský súd uviedol, že náhrada škody nebola predmetom administratívneho konania, a preto ani súd v konaní správneho súdnictva nemohol o uplatnenom nároku žalobcu rozhodovať.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalovaného

Proti uvedenému rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, v ktorom uviedol, že bloková pokuta za priestupok na úseku výberu mýta bola žalobcovi uložená krajským dopravným inšpektorátom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre. Nakoľko Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nevydalo vo veci týkajúcej sa žalobcu žiadne rozhodnutie v správnom konaní, tiež s poukazom na skutočnosť, že v zmysle § 250 ods. 4 OSP je daná procesná spôsobilosť byť účastníkom konania a konať pred súdom tomu orgánu, ktorý rozhodoval v poslednom stupni. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky namietalo tak nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie. Žalovaný namietal, že spáchanie priestupku žalobcom nebolo sporným, nakoľko samotné spáchanie priestupku ani sám žalobca nepopieral. Namietal tiež tvrdenia žalobcu o údajnom donútení zaplatiť pokutu na mieste. Takáto skutočnosť podľa žalovaného nebola nijako preukázaná, krajský súd týmto smerom ani žiadne dokazovanie nevykonával, v odôvodnení rozsudku nie je nijako konkretizované, kto mal žalobcu donútiť k zaplateniu blokovej pokuty a akým spôsobom.

Žalovaný napokon namietal, že krajský súd riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, preto nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie (viď. napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 171/2005 z 27.04.2006).

Zdôraznil, že priestupok bol v blokovom konaní vyriešený na základe rozhodnutia žalobcu a nikoho iného.

Nakoľko žalobca na žiadnych konkrétnych skutočnostiach nepreukázal svoje tvrdenia z ktorých vyvodzuje údajné nezákonné uloženie blokovej pokuty, žalovaný má za to, že v tomto prípade nedošlo k preukázaniu dôvodov nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a tento nedostatok žaloby bráni jej vecnému vybaveniu.

Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

III.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie aj žalobca. Odvolaním napadol celý rozsudok vrátane výroku o náhrade trov konania a žiadal aby ho odvolací súd zmenil.

Žalobca namietal, že krajský súd nerozhodol o náhrade škody spôsobenej žalobcovi správnym orgánom, pričom poukázal na nález ústavného súdu týkajúci sa tejto veci (III. US 366/2012 z 15.1.2013), v ktorom sa ústavný súd vyjadril záväzne o porušení zákona policajtmi. Podľa žalobcu policajti konali v hrubom rozpore s viacerými právnymi predpismi.

Žalobca namietal, že hoci nárok bol uplatnený a o ňom sa konalo, krajský súd o tomto nároku žalobcu nerozhodol. Neuvedenie výroku o náhrade škody či už pozitívneho alebo negatívneho, vyvoláva iba právnu neistotu. Podľa žalobcu ak je súd názoru že náhrada škody žalobcovi nepatrí, mal ju zamietnuť.

Podľa žalobcu svojím nezákonným postupom a nezákonným rozhodnutím zasiahol správny orgán do základných práv žalobcu vrátane vlastníckeho práva a práva na slobodné užívanie majetku, chránených ústavou a medzinárodnými právnymi dokumentmi ktorými je SR viazaná.

K otázke nesprávneho rozhodnutia o náhrade trov konania žalobca poukázal na to, že na strane 10 rozsudku krajský súd argumentuje § -om 14 vyhlášky 655 /2004 Z. z. - právna pomoc v konaní o priestupkoch. V tomto prípade ide o konanie podľa 5. časti OSP - aj keď ide o uloženie pokuty za priestupok nejde o priestupkové ale súdne konanie.

Žalobca namietal, že krajský súd odmietol priznať náhradu trov konania za písomné podania z 14.2.2011, 19.3.2011 a 10.4.2013 s odôvodnením, že ide o neúčelné a súdom nevyžiadané úkony. Podľa žalobcu je paradoxné že to napísal senát, ktorý má podiel na tom, že sa žalobca musel obrátiť na ochranu svojich práv až na ústavný súd, keď mu ju odmietol krajský súd. Argumenty z uvedených podaní boli použité i v úspešnej ústavnej sťažnosti, takže asi sotva možno povedať že nejde o účelné argumenty v záujme žalobcu. Napr. podanie z 10.4.2013 obsahovalo stanovisko k nálezu ústavného súdu a vyčíslenie trov konania. Predchádzajúce vyjadrenia boli okrem iného aj reakciou na vyjadrenia a obranu žalovaných. To, že viaceré písomné podania žalobcu boli potrebné je dané podľa žalobcu aj zložitou vecí, ktorá je ipso facto zrejmá z toho, že po konaniach na krajskom a najvyššom súde, musel rozhodnúť až ústavný súd, ktorý mal opačný právny názor. Argument o neúčelných a nevyžiadaných podaniach žalobcu, je nepreskúmateľný vzhľadom na absenciu racionálnej objektívnej argumentácie a v rozpore aj s § 250k OSP. Podľa tohto ustanovenia (a aj § 150 OSP) možno nepriznať náhradu trov konania iba vtedy, ak ide o okolnosti hodné osobitného zreteľa. Tu žiadne také okolnosti neexistujú.

Žiadal, aby najvyšší súd zmenil rozhodnutie krajského súdu berúc do úvahy uvedené fakty.

IV.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP.) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP v rozsahu odvolacích dôvodov a po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 OSP) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s OSP podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 OSP a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné pre nižšie uvedené dôvody potvrdiť.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk . Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. mája 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku krajského súdu, ktorý zrušil rozhodnutie - blok č. XXXXXX, séria: F. na pokutu 1.655,- eur, vydaný Krajským riaditeľstvom PZ v Nitre, Krajský dopravný inšpektorát, oddelenie Mýtnej polície Komárno zo dňa 30. augusta 2010 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, a to v medziach odvolacích dôvodov žalovaného ako aj žalobcu.

Krajský súd svoj záver o potrebe zrušenia predmetného rozhodnutia - bloku na pokutu odôvodnil právnym názorom a jeho viazanosťou Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn.

10Sžd/8/2013, ktorý vychádza z právneho názoru Ústavného súdu SR, vyslovenom v náleze zo dňa 15.01.2013 pod sp. zn. III. ÚS 366/2012, z ktorých vyplynulo, že vzhľadom na špecifické okolnosti prípadu mal krajský súd prihliadnuť na nepriaznivú situáciu žalobcu a jej právne následky, ktoré spočívali v tom, že žalobca sa pod hrozbou použitia sankcií rozhodol pokutu dobrovoľne zaplatiť.

Vzhľadom na právny názor ústavného súdu, ktorý konštatoval, že o absencii donútenia v danom prípade nemožno uvažovať, nakoľko i keď žalobca neinicioval riadne konanie o priestupku, nemožno z toho vyvodit', že sa vzdal i práva na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu pred všeobecným súdom, bolo podľa krajského súdu potrebné konštatovať, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre blokové konanie, nakoľko absentoval prvok dobrovoľnosti, a teda ochoty žalobcu zaplatiť pokutu 1.655,- eur uloženú mu dňa 30.08.2010 v blokovom konaní.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd dospel k záveru, že blokové konanie ukončené dňa 30.08.2010, kedy žalobca zaplatil uloženíu pokutu bolo postihnuté takou vadou (absenciou prvku dobrovoľnosti a ochoty pri zaplatení pokuty zo strany žalobcu), ktorá mohla mať vplyv na jeho zákonnosť a na zákonnosť žalobou napadnutého bloku zo dňa a preto ho bolo potrebné zrušiť podľa ust. § 250j ods. 2, písm. e/ OSP a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie s tým, že na priestupky podľa § 8 zák. č. 25/2007 Z. z. o elektronickom výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a na ich prejednávanie sa vzťahuje osobitný predpis, ktorým je v danom prípade zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Žalovaný namietal v prvom rade nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko bloková pokuta za priestupok na úseku výberu mýta bola žalobcovi uložená krajským dopravným inšpektorátom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, pričom žalovaný - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nevydalo vo veci týkajúcej sa žalobcu žiadne rozhodnutie v správnom konaní. Poukázal tiež na skutočnosť, že v zmysle § 250 ods. 4 OSP je daná procesná spôsobilosť byť účastníkom konania a konať pred súdom tomu orgánu, ktorý rozhodoval v poslednom stupni.

Uvedenú námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Nitre, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka. Pokiaľ teda krajský súd konal a rozhodol na strane žalovaného s Ministerstvom vnútra SR, postupoval v súlade so zákonom a námietka žalovaného týkajúca sa nedostatku pasívnej vecnej legitímácie vyhodnotil ako nedôvodnú.

Námietky žalovaného týkajúce sa samotného spáchania priestupku žalobcom z pohľadu jeho nespornosti vyhodnotil odvolací súd za predčasné, pretože otázkou, či sa žalobca svojim konaním dopustil priestupku ako zavineného konania, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti, a je za priestupok výslovne označené v zákone č. 372/1990 Zb. alebo v inom zákone, sa bude zaoberať po zrušení rozhodnutia - bloku na pokutu správny orgán v správnom konaní. Preto námietky týkajúce sa nespornosti spáchania priestupku zo strany žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako predčasné a tým nedôvodné.

Rovnako tak neobstoja ani námietky žalovaného smerujúce k nesprávnosti záveru krajského súdu, ktorý odôvodnil zrušenie rozhodnutia - bloku na pokutu z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre blokové

konanie, nakoľko absentoval prvok dobrovoľnosti a teda ochoty žalobcu zaplatiť pokutu na mieste.

Krajský súd svoj záver o zrušení bloku na pokutu odôvodňuje právnym záverom vyplývajúcim z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžd 8/2013, ktorý vychádza z právneho názoru ústavného súdu vyslovenom v náleze zo dňa 15.01.2013 pod sp. zn. III. ÚS 366/2012 v ktorom ústavný súd uviedol, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre blokové konanie, nakoľko absentoval prvok dobrovoľnosti a teda ochoty žalobcu zaplatiť pokutu na mieste.

Z predmetného nálezu ústavného súdu totiž vyplýva, že dôvodom zrušenia rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie krajského súdu o zastavení konania vo veci prieskumu rozhodnutia bloku na pokutu boli práve špecifické okolnosti daného prípadu, a tými boli práve: nepriaznivá situáciu žalobcu a jej právne následky, ktoré spočívali v tom, že žalobca sa pod hrozbou použitia sankcií rozhodol pokutu nedobrovoľne zaplatiť. Námietky žalovaného smerujúce k nesprávnosti záveru krajského súdu, ktorý odôvodnil zrušenie rozhodnutia - bloku na pokutu z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre blokové konanie, nakoľko absentoval prvok dobrovoľnosti a teda ochoty žalobcu zaplatiť pokutu na mieste preto vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné.

Najvyšší súd sa napokon zaoberal aj odvolacími námietkami žalobcu, avšak len čo do výroku o náhrade trov konania, pretože totožné námietky žalobcu vzťahujúce sa k otázke náhrady škody, resp. výtky žalobcu, že krajský súd o jeho nároku na náhradu škody nerozhodol boli žalobcom uplatnené v odvolaní voči samostatnému rozhodnutiu krajského súdu zo dňa 26.11.2013 č. k. 11S 112/2013-190, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na doplnenie rozsudku vyhláseného dňa 29.10.2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 11S 112/2013. Najvyšší súd Slovenskej republiky na odvolanie žalobcu uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/112/2013-190 zo dňa 26. novembra 2013 zmenil tak, že konanie vo veci náhrady škody zastavil a po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania vo veci náhrady škody vec postúpil Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Preto odvolací súd k námietkam žalobcu vo vzťahu k nerozhodnutiu krajského súdu o náhrade škody v podrobnostiach odkazuje na svoje závery uvedené v uznesení sp. zn. 1Sžd 6/2014 zo dňa 19.5.2015.

Námietky žalobcu vo vzťahu k nesprávnej aplikácii ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) krajským súdom vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné.

Je potrebné poznamenať, že do 30.06.2013 bola tarifná odmena za poskytovanie jednotlivých úkonov právnych služieb v civilnom, trestnom alebo priestupkovom konaní jednotne upravená v ustanovení § 14 vyhlášky. V zmysle uvedenej právnej úpravy nebolo z hľadiska poskytnutia odmeny potrebné rozlišovať medzi úkonmi právnej služby v spomínaných konaniach, pretože odmena sa v jednotlivých konaniach priznávala za obdobný okruh úkonov rovnako. Priznanie náhrady za úkony právnej služby vykonané do 30.06.2013 preto krajský súd posúdil správne.

Novelou vyhlášky č. 184/2013 Z. z. došlo od 01.07.2013 k rozlišovaniu odmeny za jednotlivé úkony právnej služby v rôznych konaniach. V ust. § 13a vyhlášky je upravené poskytovanie odmeny za úkony právnej služby v občianskom konaní a iné úkony právnej služby. V ust. § 14 je zase upravené poskytovanie odmeny za úkony právnej služby v trestnom konaní a v konaní o priestupkoch. Od uvedeného dátumu je preto potrebné rozlišovať jednotlivé úkony právnej služby s ohľadom na typ konania.

Aj napriek skutočnosti, že krajský súd nesprávne posúdil úkon právnej služby - účasť na pojednávaní dňa 29.10.2013 podľa ust. § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky v znení účinné do 30.06.2013, nakoľko išlo o úkon v zmysle ust. § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky, nič to nemení na tom, že posúdenie tohto úkonu je vecne správne.

Ohľadom výšky odmeny za jednotlivé úkony právnej služby odvolací súd poukazuje na ust. § 11 ods. 4 vyhlášky, v zmysle ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna

šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. V dávkových veciach sociálneho poistenia, vo veciach sociálnych služieb a vo veciach preskúmavania rozhodnutia o priestupkoch patrí odmena za jeden úkon právnej služby vo výške jednej trinástiny výpočtového základu.

Len pre zdôraznenie odvolací súd dodáva, že z hľadiska výšky odmeny za jeden úkon právnej služby je potrebné rozlišovať medzi priestupkovým konaním a súdnym preskúmaním rozhodnutí o priestupkoch. Uvedené rozlišovanie má význam tak ako v súčasnom znení vyhlášky, tak aj v znení do 30.06.2013, pretože ide o identické znenie. Pri zastupovaní v konaní o priestupkoch je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna dvadsaťštvrtina výpočtového základu, avšak vo veciach preskúmavania rozhodnutia o priestupkoch patrí odmena za jeden úkon právnej služby vo výške jednej trinástiny výpočtového základu. Odvolací súd je preto toho názoru, že krajský súd rozhodol v časti výroku o náhrade trov konanie správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa taktiež stotožnil s názorom krajského súdu v otázke nepriznania náhrady trov konania žalobcovi za podané dodatočné vyjadrenia zo dňa 14.02.2011, 19.03.2011 a 10.04.2013, nakoľko tieto neboli súdom vyžiadané a nepovažoval ich za účelne vynaložené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že odvolacie dôvody žalovaného ani žalobcu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku v oboch jeho výrokoch, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 OSP a § 246c ods. 1 vety prvej OSP rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu v zmysle vyhlášky.

1. Trovy odvolacieho konania vo výške 69,82 € pozostávajú:
 - z náhrady trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby:
 - písomné podanie na súd vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 13.01.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky) - 61,78 €
 - z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky - 8,04 €,

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.